

Kráčím vstříc - Matuška, Waldemar

Já vím, jak hučí splav, já cítím vůni hor,
hned kývám na pozdrav, jak v dálce pluje vor,
když nocím svlékám háv, tak s mými struny harf
náhle jak chór.

Rád věřím náhodám a sázím na štěstí,
to najdu tu a tam ve stínu bolestí,
snad snílkem všem se zdám, že víc nic nehledám,
mám pro co žít.

Kráčím vstříc ránům svých snů,
průvodců mám na tisíc,
kráčím vstříc všem nádherným dnům
a vím, všechno má rub a líc.

Ten, kdo se potěší i z věcí obvyklých,
že voní ořeší, že padá bílý sníh,
má spánek klidnější, je k jiným vlídnější,
má pro co žít.
Kdo z trávy radost má, že voní zelení,
kdo s chutí objímá den, když se rozední,
tak jako já se má a tíseň nevnímá, má pro co žít.

Kráčím vstříc ránům svých snů,
průvodců mám na tisíc,
kráčím vstříc všem nádherným dnům
a vím, že si přát nelze víc.